

[Meta Ditzel.]

for. Det kan vi gøre netop i kraft af, at vi har vore europæiske kvindeorganisationer.

Der kan jo godt, også for kvinderne, være andre grunde, end hvad der har med ligeret at gøre, til at sige nej til fællesmarkedet. De store krav, der stilles på arbejdspladsen, får flere og flere til at bukke under for presset. Inden for fællesmarkedet vil vi sikkert komme ud for større effektivitetskrav til det enkelte menneske, så endnu flere vil blive ofre for racet. Jeg synes, det er et menneskeligt moment, som vi i høj grad må tage i betragtning, når vi skal tænke på vore tilslutningsmuligheder til fællesmarkedet.

Det, at hele områder kun bebos af kvinder, børn og gamle, fordi mændene må følge fabrikkerne til storbyerne eller et andet land, maner også til eftertanke. I Syditalien er 1/3 af befolkningen udvandret for at arbejde i industricentre. Det er også noget, man må tænke alvorligt over.

En udtalelse af en hollandsk kvinde, som indtil for 6 måneder siden har været bosat i Holland, viser, at ikke alle i et af de mindre lande inden for fællesmarkedet er så tilfredse, som man gerne vil hævde. Hun siger, at de fleste hollændere føler, at de ikke har nogen indflydelse. Det er de store lande og bureaukratiet i Bruxelles, der bestemmer. Her skal selv bittesmå ting godkendes. De hollandske ministre vil gerne gøre det hele så godt, når de taler til den hollandske befolkning. Når de så kommer til Bruxelles, kan de bare nikke og sige ja. Det er de store lande, der bestemmer det hele. Det er altså hendes syn på det. Hun taler selvfølgelig ikke for alle hollandske kvinder, men jeg kan ikke se bort fra, at der er mænd, som er ude for det samme.

Jeg synes nok, der kan være grund til at spørge, hvordan det vil gå med nærdemokrati under sådanne forhold. Jeg er enig med hr. Nyboe Andersen i, at demokratiet skal holdes levende. Men hvordan holder man demokratiet levende på sådanne betingelser?

Der blev sagt for lidt siden af hr. Stetter, tror jeg, at de nationale parlamenter altid vil sejre i en konflikt. Jeg kan ikke rigtig få det til at harmonere med en udtalelse af Siccò Mansholt nu fra 1972:

„Nationale parlamenters indflydelse vil efterhånden blive mindre og mindre. Det

samme vil blive tilfældet med nationale partier.“

Vederrapporten, der jo behandler Parlamentets beføjelser, synes jeg peger i samme retning, når den foreslår, at fællesmarkedet på endnu flere områder skal bruge forordninger. Jeg vil gerne spørge, om man slet ikke har nogen betænkelighed ved at gå ind på et sådant forslag. Så vidt jeg ved, har forordninger umiddelbar retsvirkning uden om nationale instanser. De har forrang for nationale love og efter fællesmarkedets krav også ved nationale domstole.

Hvad angår den såkaldte vetoret, bliver der også rørt ved den. For nylig har en hollandsk ekspert foreslået, at de små landes vetoret skal begrænses. Et lille land bør ikke kunne bremse integrationen i fællesmarkedet, medmindre det får støtte fra et andet fællesmarkedetsmedlem.

Mere og mere bestyrker mig i min frygt for, at vor medindflydelse bliver temmelig minimal, hvis vi kommer ind i det fællesskab, der i så høj grad tenderer imod en forbundsstat. Må jeg igen citere:

„Det, vi vil, er et Europas forenede stater med fælles udenrigspolitik.“

Sådan siger den socialdemokratiske markedspolitiske ordfører, dr. Hans Appel, Vesttyskland; i et interview med Danmarks radios korrespondent, Frode Kristoffersen.

Den danske regering skelner stadig skarpt imellem udenrigspolitisk samarbejde og forsvarspolitisk samarbejde. Jeg tror, det er et stort spørgsmål, hvor længe det vil være muligt at holde den linje. Vor sikkerhedspolitiske stilling vil jo være afhængig af de store landes politik. Jeg tror, vi har meget ringe mulighed for at få indflydelse på spørgsmålet om et vesteuropæisk forsvar, der måske inden længe bliver en realitet. Hvordan vil vor stilling for øvrigt blive i NATO? Også jeg vil gerne spørge, om opsigelsesfristen på 1 år stadig vil være gældende, hvis vi kommer i fællesmarkedet. Jeg kan ikke sige ja til at gå ind i en kommende forbundsstat, hvor vor medindflydelse åbenbart bliver temmelig illusorisk. I den supermagt, som Heath taler om, dér hører vi ikke hjemme. Hvorfor skulle vi ikke kunne samarbejde med fællesmarkedet, handle med fællesmarkedet uden at binde os så fast, som vi bliver bundet ved at gå ind i det fællesskab? Vor plads er i et frit Norden,